

OPONENTNÍ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Akademie výtvarných umění v Praze

Ateliér architektury

Název práce: CARE THRU BRANÍK - KRČ

Autor práce: **Bc. Vojtěch Čepelák**

Vedoucí práce: Prof. Miroslav Šik ETHZ Arch. BSA SIA Dr. h. c.

Odborná asistentka: MgA. Lenka Milerová

Asistent: MgA. Ing. Arch. Dominik Bon

Oponentka: Ing. et Ing. arch. Petra Kunarová

JIŽNÍ SPOJKA — CARE THRU — DŮM & BLOOM

V kolektivní teoretické části diplomanti srozumitelně vymezili téma svých prací – snahu o zcelení rány v krajině i městě po dopravní infrastruktuře o nic menší, než je Jižní spojka pražského okruhu.

Jejich analytickou část vnímám jako velmi zdařilou. Pravděpodobně je odrazem konstruktivní diskuze, na jejímž konci stojí srozumitelně formulovaná syntéza – pochopení širšího kontextu krčského údolí, definice kritérií pro výběr konkrétních parcel i typologie.

Společně definují pro mne uklidňující tezi takto:

„Jižní spojku nevnímáme jako urbanistický omyl. Je to novodobá hradba, která město vymezuje a paradoxně je jejím nejotevřenějším zraněním. Nechceme tuto kapacitní infrastrukturu skrývat nebo zahlazovat. Naopak, akceptujeme ji jako definující realitu a její okolí čteme jako prostor s unikátním, dosud neobjeveným, potenciálem.“

Architektura zde má bariéru proměnit ve spojku.

Autor hodnocené diplomové práce, Vojtěch Čepelák, se zabývá prostorem pod estakádou Jižní spojky v místě Branických ledáren – těsně před tím, než se Jižní spojka promění v Barrandovský most.

Svůj návrh uvádí diplomant větou: *„Vůči Jižní spojce musí být člověk pesimistou natolik, aby ji toužil změnit a optimistou natolik, aby mu to stálo za to.“*

Jak snadno tato věta zní, tak těžké zcela jistě bylo vybalancovat v průběhu práce tyto dvě krajní polohy tak, aby na konci vznikl smysluplný výsledek.

Ambicí autora je PROPOJIT:

„Město s městem. Město s budoucím městem. Město s řekou, s její rekreací a sportem. Dvě rozsáhlé rekreačně-sportovní oblasti. Dvě nejdůležitější cyklostezky Prahy.“

Volí k tomu prostředky zdánlivě jednoduché – svým návrhem chce místo stávajícího podchodu pod estakádou proměnit právě v ono dříve avizované sešití a to konkrétně domem v podchodu.

Náplní domu má být zastavení a tvorba – veřejné městské dílny a kostel církve bratrské, vše zakotvené sice „pod mostem“, ale v zeleni.

Svůj návrh kromě výtečných textů autor uvádí také technickým řešením domu pod mostem. Především ale pro návrh důležitou skicou architektonizace typických protihlukových panelů, které v návrhu přetavuje do protihlukové střechy. Střechy, která nejen že je typicky jedním ze základních městotvorných prvků, ale zároveň v tomto případě autorovi takřkajíc „dělá dům“, respektive tvoří jeho architektonický výraz. Geniální, zdá se mi. Zde si dovoluji být na chvíli osobní – pro Vojtu Čepeláka, jehož práci mám možnost pozorovat od samých začátků jeho studia architektury, je to přístup typický. Vždy si lámal hlavu, jak posunout klasické architektonické prvky dál a to jak výtvarně tak i významově. Je pro mě radost vidět, že se mu to velmi dobře daří.

Dům, respektive jeho půdorysná stopa, zajisté zcela vědomě vyabstrahovaná do jednoduchého schématu, které se ve schwarzplanu stává logem, je srozumitelný a uvěřitelný. Zpracování zvolené typologie dílen a kostela je přesvědčivé. Přesvědčivý je i obraz architektury – současný, civilní. Architektura užitná, která bude pravděpodobně dobře snášet stopy času, například i ve formě grafity, které jsou zde nyní všudypřítomné. Autorovi se podařila až překvapivě uvěřitelná odpověď na téma podchodu pod Jižní spojkou.

A přece mám jisté pochyby, respektive spíš otázky. A to proto, že nevím, do jaké míry bylo toto rozhodnutí vědomé. Totiž – ona geniální protihluková střecha je místy vynechána, a to přímo nad samotným podchodem, tedy nad hlavní pěší trasou. Rozumím důvodům – pravděpodobně šlo o jasnost a čitelnost návrhu. Říkám si ale – není to zrovna nejcitlivější místo celého návrhu? Představuji si, jak hluk projíždějících aut (hluk tekoucí v zásadě jako voda) prochází mezi panely do průchodu, kde se třísť o poměrně tvrdé materiály – sklo, ocel, dlažbu... Trochu se mi zdá, že tento moment činí průchod méně přívětivým, než bych si přála. Akustika je pro mě v architektuře důležitá. Je parametrem pohodlí. A tak tento moment shledávám slabým místem návrhu a jsem si zcela jistá, že by si s ním autor projektu velmi dobře poradil, aniž by rezignoval na architektonickou zřetelnost svého domu. A ještě něco mi chybí – trochu víc autorem avizované zeleně, zakotvení.

Jak jsem psala již výše - diplomovou práci Vojtěcha Čepeláka hodnotím jako velmi zdařilou odpověď na složité téma zcelování ran dopravní infrastruktury ve tkání města i krajiny. Věřím, že v realitě by dům – podchod fungoval velmi dobře a byl by pro nyní zbytkové nevyužití místo benefitem. Tedy architektura by se stala spojkou.

Diplomovou práci Vojtěcha Čepeláka doporučuji k obhajobě a s radostí doporučuji udělení titulu MgA. Navrhuji hodnocení výborně (1).

Vojtovi přeji mnoho úspěchu v další tvorbě.

V Praze dne 9.6. 2026

Petra Kunarová

